

Arrest

nr. 57 744 van 11 maart 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 26 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat B. BEHEYDT en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjiitisch moslim afkomstig uit het dorp Al Shahidiya, gelegen nabij Tyr in Libanon. U bent in het bezit van de Libanese nationaliteit. In 2003 vertrok u naar het Verenigd Koninkrijk en verbleef er tot 2008 illegaal. In maart 2008 keerde u naar Al Shahidiya terug. In januari 2009 sloot u zich aan bij de politieke beweging van Ahmad al-Asaad, geheten "Al Intima al Lubnani" (Lebanese Option Gathering). Tegen betaling zette u zich in voor deze beweging door bijeenkomsten bij te wonen en wekelijks een rapport op te stellen over hetgeen zich in uw geboortedorp voordeed. Op 25 februari 2009 raakte u in het dorpscafé in een geschil verwikkeld met een "Amal"-aanhanger geheten (A. Z.). Deze beledigde u, betichtte u van collaboratie met Israël en gaf u te kennen dat u "de tijd niet zou hebben om zich dit te berouwen". Door de tussenkomst van een stel jongeren werd een gevecht tussen jullie beiden voorkomen. Op 27 februari 2009 trok u naar de moskee om er uw

jongere broer op te halen. Door "Hezbollah"-aanhanger (M. A. H.) werd u er echter te kennen gegeven dat u niet thuishoorde op een dergelijke, heilige plek. Ook "Hezbollah"-aanhanger (A. H.) was hierbij present. Toen u later die avond naar huis terugkeerde werd u door een onbekende dader beschoten. De volgende dag trok u naar het bureau van de militaire veiligheidsdienst "Mukhbarat" in Tyr en diende klacht in tegen (A. Z.), (M. A. H.) en (A. H.), die u ervan verdacht u beschoten te hebben. Via een familielid die actief is voor de "Mukhbarat" vernam u dat de "Mukhbarat" naliet om uw vermoedelijke belagers te ondervragen. Op 1 maart 2009 diende u bij de rechtbank van Tyr klacht in tegen uw belagers. Hierbij vernam u dat de zaak op 26 maart 2009 zou voorkomen. Uit vrees voor verdere moeilijkheden vluchtte u op 6 maart 2009 naar Brazilië. Na een verblijf van zes dagen nam u de terugvlucht naar Libanon. In de transitzone van de luchthaven in Frankrijk verliet u de luchthaven. U reisde naar België, om hier op 2 april 2009 asiel aan te vragen.

B. Motivering

Vooreerst dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u in Libanon actief was voor de politieke beweging "Al Intima al Lubnani" (Lebanese Option Gathering). Zo kunt u weliswaar een aantal standpunten en punten uit het programma van de partij verduidelijken, weet u waar het partijbureau is gesitueerd en kent u de regionale voorzitter van 'uw' partij, doch deze kennis is niet afdoende om te concluderen dat u effectief lid bent van deze partij daar er dient te worden vastgesteld dat u niet vertrouwd bent met bepaalde elementaire gegevens betreffende het profiel en de activiteiten van deze partij. Zo slaagt u er niet in om in te schatten hoeveel leden deze partij telt in Libanon (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Daarnaast verklaarde u dat Ahmad al-Asaad de enige was die als kandidaat voor "Al Intima al Lubnani" (Lebanese option gathering) opkwam in de verkiezingen (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Zulks strookt echter niet met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat minstens een dertiental kandidaten opkwamen voor "Al Intima al Lubnani" (Lebanese option gathering) in de parlementsverkiezingen van juni 2009. Voorts verklaarde u dat Ahmad al-Asaad in 2008 naar Libanon terugkeerde en vanaf dan actief was in de Libanese politiek (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Dit strookt niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat deze persoon reeds in 2003 naar Libanon terugkeerde en sinds dan actief was als 'voltijds politicus'. Voorts verklaarde u dat "Al Intima al Lubnani" (Lebanese Option Gathering) bestaat sedert 2008 (zie gehoorverslag CGVS, p.4 + p.5) terwijl uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat Ahmad al-Asaad deze politieke beweging reeds in juli 2007 lanceerde. Verder weet u dat Ahmad al-Asaad niet verkozen raakte bij de parlementsverkiezingen van 2009, maar weet zelfs bij benadering niet aan te geven hoeveel stemmen hij behaalde in deze verkiezingen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Tot slot dient aangestipt dat u geen enkel begin van bewijs kunt voorleggen om uw engagement voor deze partij te staven. Bovenstaande observaties roepen ernstige twijfel op over uw voorgehouden engagement voor deze partij. Vermits de door u ingeroepen moeilijkheden met aanhangers van "Amal" en "Hezbollah" een rechtstreeks gevolg zouden zijn van uw politieke engagement (zie gehoorverslag CGVS, p.5) ondermijnt zulks de geloofwaardigheid van uw asielrelaas evenzeer.

Verder dient te worden opgemerkt dat u geen begin van bewijs voorlegt van uw bewering dat u bij de strafrechtbank van Tyr klacht indiende tegen uw belagers en dit ondanks uw bewering dat u een kopie van de ingediende klacht en een oproepingsbevel van de rechtbank bewaart. Deze documenten zouden bij u thuis zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Wanneer er u even later gevraagd wordt of u de klacht en de oproeping kunt neerleggen, stelt u dat u de oproeping kunt neerleggen, maar niet de klacht. Erop gewezen dat u even tevoren had verklaard thuis een kopie van deze klacht te hebben, stelt u dat dit een document is in verband met de afspraak op de rechtbank (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Gezien u hieromtrent blijkbaar geen coherente verklaringen kunt afleggen en tot op heden geen documenten hebt neergelegd, roept zulks twijfel op over dit aspect van uw asielrelaas en wijst uit dat u de asielmotieven die u inroept niet aannemelijk maakt.

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde identiteitskaart en een kopie van een attest betreffende de samenstelling van uw familie tonen uw identiteit en uw afkomst aan maar deze worden niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift op artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in Libanon actief was voor de politieke beweging Al Intima al Lubnani betoogt verzoeker dat tijdens het interview gebleken is dat hij niet enkel de standpunten en de punten uit het programma van de partij kon verduidelijken, doch tevens dat hij kon aangeven waar het partijbureau gesitueerd was en de regionale voorzitter van de partij kon vernoemen. Verzoeker meent dat het absoluut niet vreemd is dat hij niet kan inschatten hoeveel leden de partij kent. Immers, hoeveel leden van een politieke partij weten exact met hoeveel leden zij zijn? Indien deze vraag aan een Belgische politicus gesteld zou worden, zou deze zonder de nodige achtergrondinformatie ook het antwoord schuldig moeten blijven. Waar het Commissariaat-generaal het vreemd lijkt te vinden dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn van het aantal kandidaten dat opkwam bij de parlementsverkiezingen van juni 2009, wijst verzoeker erop dat de voornaamste kandidaat Ahmad al-Asaad betrof, die hij ook vernoemde. De overige personen die opkwamen betreffen slechts “schaduwpersonen”. Verzoeker vervolgt dat ook het feit dat Ahmad al-Asaad reeds in juni 2007 terug naar het land kwam en niet sinds 2008 geen enkele reden is om de politieke betrokkenheid van verzoeker in vraag te stellen. Het betreft in casu een loutere vergissing van jaartal. Verzoeker stelt dat hetzelfde geldt met betrekking tot de oprichting van de partij en merkt op dat de antwoorden op beide vragen consistent waren. Tot slot meent verzoeker dat ook het feit dat hij geen precies cijfer kon plakken op het aantal stemmen tijdens de verkiezingen, geen reden is tot twijfel aan zijn politieke betrokkenheid bij de partij Al Intima al Lubnani. Volgens verzoeker blijkt uit het voorgaande dat hij wel degelijk op de hoogte is van heel wat informatie omtrent de partij Al Intima al Lubnani en dat de visie van het Commissariaat-generaal dat er op basis van enkele details twijfel bestaat over zijn politieke betrokkenheid logischerwijze niet gevolgd kan worden.

2.4.1. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op bepaalde vragen omtrent elementaire gegevens betreffende het profiel en de activiteiten van de partij Al Intima al Lubnani het antwoord schuldig diende te blijven, terwijl van verzoeker – die beweert sinds januari 2009 lid te zijn van deze partij, als gedelegeerde de doelen van de partij aan dorpelingen uitlegde (stuk 3, p. 2) en ook steeds aanwezig was op de wekelijkse bijeenkomsten van de partij (stuk 3, p. 4) – verwacht kan worden dat hij op zijn minst correcte verklaringen kan afleggen over het aantal leden van de partij, over het oprichtingsjaar van de partij, over de vraag of er andere partijleden dan de voorzitter opkwamen bij de verkiezingen, over het tijdstip waarop de voorzitter van de partij actief werd in de Libanese politiek en over het aantal stemmen dat de voorzitter haalde.

2.4.1.1. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift zijn onwetendheid over het aantal kandidaten dat opkwam bij de parlementsverkiezingen tracht te vergoelijken door te stellen dat de voornaamste kandidaat Ahmad al-Asaad betrof en dat de overige personen die opkwamen slechts “schaduwpersonen” waren, blijkt evenwel uit lezing van het administratief dossier dat aan verzoeker expliciet gevraagd werd: “Geen andere leden die opkwamen bij verkiezingen?” waarop verzoeker “Neen” antwoordde (stuk 3, p. 4).

Wanneer de dossierbehandelaar bij het Commissariaat-generaal opmerkt dat het toch merkwaardig is dat een partij maar één kandidaat heeft voor de verkiezingen, verklaart verzoeker dat dit komt omdat het nog een nieuwe partij is (stuk 3, p. 4). Uit deze antwoorden blijkt dat verzoeker ervan overtuigd is dat er maar één kandidaat was, met name de voorzitter van de partij, die opkwam bij de verkiezingen zodat de nuancering die verzoeker in zijn verzoekschrift aan zijn eerdere verklaringen tracht te geven, op geen enkele wijze steun vindt in het administratief dossier.

2.4.1.2. Verzoeker meent dat het feit dat hij de terugkeer van Ahmad al-Asaad en de oprichting van de partij verkeerd situeerde in de tijd, slechts een loutere vergissing van jaartal betreft die hem niet ten kwade kan worden geduid. Volgens verzoeker waren zijn antwoorden bovendien consistent. Uit het gehoorverslag blijkt evenwel dat verzoeker tot tweemaal toe gevraagd werd wanneer de partij gesticht werd, waarop verzoeker telkens in 2008 antwoordde (stuk 3, p. 4-5). Ook op de vraag wanneer de voorzitter actief werd in de Libanese politiek antwoordde verzoeker: *“In 2008, toen keerde hij terug uit het buitenland en kwam naar Libanon.”* (stuk 3, p. 5). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 14), zijn deze antwoorden van verzoeker volledig in strijd met de werkelijkheid. Immers werd de partij opgericht in juli 2007 en keerde Ahmad al-Asaad reeds in 2003 naar Libanon terug en is hij sindsdien actief als voltijds politicus. De Raad ziet niet in hoe de antwoorden van verzoeker dienaangaande slechts een vergissing in jaartal betreffen nu verzoeker tot tweemaal toe verklaarde dat de partij in 2008 werd opgericht en hierover aldus zeker is. Gelet op de betrokkenheid van verzoeker bij de partij, zoals besproken onder punt 2.4.1., mag van hem verwacht worden dat hij de oprichting van de partij juist in de tijd kan situeren. Immers was verzoeker degene die als gedelegeerde uitleg gaf aan de dorpingen over de doelen van de partij, zodat hij geacht kan worden ook achtergrondkennis van deze partij te hebben, zoals het ontstaansmoment van de partij, wat toch als een belangrijke mijlpaal in de geschiedenis van een partij mag aanzien worden. Ook plaatste verzoeker de terugkeer van Ahmad al-Asaad in 2008, terwijl deze echter al sinds 2003 naar Libanon was teruggekeerd en actief politicus was. Een dergelijke verkeerde situering in de tijd, met name een verschil van vijf jaar, kan eveneens moeilijk aanzien worden als een vergissing van jaartal. Dit klemmt des te meer nu Ahmad al-Asaad, als voorzitter van de partij, beschouwd mag worden als een dusdanig belangrijk figuur binnen deze partij dat verzoeker – gelet op zijn betrokkenheid bij de partij – dergelijk elementaire kennis als de terugkeer van deze persoon naar Libanon en het begin van zijn politieke carrière op zijn minst juist kan situeren.

2.4.1.3. Het argument van verzoeker dat het feit dat hij geen precies cijfer kon plakken op het aantal stemmen tijdens de verkiezingen geen reden is om te twijfelen aan zijn politieke betrokkenheid bij de partij kan geenszins overtuigen. Immers blijkt uit lezing van het gehoorverslag dat verzoeker het antwoord schuldig blijft op de vraag hoeveel stemmen de voorzitter in de verkiezingen haalde. Verzoeker stelt dat hij het niet weet aangezien hij er niet op lette (stuk 3, p. 6). Evenwel kan van verzoeker verwacht worden dat hij toch minstens behoort te weten hoeveel stemmen de volgens zijn – weze het foutieve – verklaringen enige en bijgevolg belangrijkste kandidaat van zijn partij bij de verkiezingen heeft gehaald. De Raad verwijst dienaangaande nogmaals naar zijn bespreking onder punt 2.4.1. waar verzoekers voorgehouden betrokkenheid bij de partij wordt uiteengezet. De Raad ziet niet in hoe een persoon die wekelijks naar vergaderingen van de partij ging en die dorpsbewoners uitleg gaf over de partij van voorgaande totaal geen kennis kan hebben.

2.4.1.4. Verzoeker meent dat het niet vreemd is dat hij niet kan inschatten hoeveel leden de partij kent. Verzoeker vergelijkt dit met een Belgische politicus die ook het antwoord op dergelijke vraag schuldig zou moeten blijven zonder de nodige achtergrondinformatie. Evenwel dient ook hier benadrukt dat verzoeker volgens zijn verklaringen een vrij grote betrokkenheid kende bij de partij en van hem verwacht kan worden dat hij toch een idee moet hebben over het aantal leden of de aanhang die de partij kent. De Raad ziet immers niet in hoe verzoeker – die uitleg aan dorpsbewoners gaf over de partij – geen benul heeft van de aanhang of het succes in termen van aantal leden van deze partij of nog, dat op de vergaderingen waar verzoeker aan deelnam, nooit gesproken is geweest over het aantal leden van de partij. Verzoeker slaagt er evenwel zelfs niet in bij benadering het aantal leden van de partij te duiden. Verzoeker komt niet verder dan: *“Weet dit niet, er zijn er vele.”*

2.4.2. Uit grondige lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker – ondanks het feit dat hij wel een aantal elementen inzake de partij kan duiden – doorheen het gehoor een dermate gebrekkige kennis inzake het profiel en de activiteiten van de partij Al Intima al Lubnani heeft geëtaleerd dat geen geloof gehecht kan worden aan zijn bewering dat hij actief was voor deze partij en bijgevolg de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas volledig ondermijnd wordt. Verzoeker laat tevens de vaststellingen in de bestreden beslissing dat hij geen begin van bewijs voorlegt dat zijn engagement voor de partij Al Intima

al Lubnani kan staven, ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd en de Raad deze motivering overneemt als de zijne. Ook deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden asielrelaas.

2.5. Aangaande de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker geen begin van bewijs voorlegt van zijn bewering dat hij bij de strafrechtbank van Tyr klacht indiende tegen zijn belagers betoogt verzoeker dat hij zijn land is ontvlucht ten gevolge van een aanslag die op hem werd gepleegd. Verzoeker stelt dat het evident is dat hij niet zomaar alle documenten met zich mee had, laat staan dat hij op voorhand kennis kon hebben van de documenten die nodig waren om asiel te kunnen aanvragen in een ander land. Verzoeker wijst er overigens ook op dat het effectieve bewijs leveren van een dergelijke aanslag niet evident is. Het is immers niet zo dat in casu enige zaken op papier werden geplaatst. Dit is volgens verzoeker ook evident, daar criminelen steeds trachten om zo weinig mogelijk sporen achter te laten.

2.6. Uit lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij klacht indiende bij de rechtbank van Tyr en dat hij hiervan een kopie heeft ontvangen die bij zijn vader in Libanon ligt. Op de vraag of hij dit stuk in bezit kan krijgen, antwoordt verzoeker initieel bevestigend (stuk 3, p. 8). Ook over de oproeping voor de rechtbank stelt verzoeker dat hij deze in bezit kan krijgen (stuk 3, p. 8). Verzoekers argument dat het evident is dat hij niet alle documenten met zich mee had, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker evenwel geen enkele van deze stukken, waarvan hij uitdrukkelijk stelde dat hij deze kon in bezit krijgen, alsnog voorlegt. Immers ziet de Raad niet in waarom verzoeker geen contact heeft opgenomen met zijn familieleden in Libanon zodat deze hem de stavingsstukken konden opsturen. Dit getuigt van een gebrek aan medewerking aan zijn asielprocedure en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zijn relaas te staven.

Het betoog van verzoeker in zijn verzoekschrift dat het effectieve bewijs leveren van een dergelijke aanslag niet evident is aangezien dergelijke zaken niet op papier worden gesteld, is daarenboven in tegenstrijd met zijn eerdere verklaringen op het Commissariaat-generaal zoals hiervoor beschreven en waaruit blijkt dat verzoeker zelf aangaf dat er stavingsstukken bestaan, waaronder een oproeping voor de rechtbank. Verzoeker doet hiermee verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Het motief dat verzoeker bovendien incoherente verklaringen heeft afgelegd over de vraag of er thuis al dan niet een kopie van de ingediende klacht ligt, laat verzoeker ongemoeid zodat de Raad deze motivering als vaststaand en pertinent beschouwt en overneemt als de zijne.

2.7. Het ongeloofwaardig bevinden van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas verhindert hem de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.8. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker hem de subsidiaire bescherming toe te kennen op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad wijst verzoeker erop dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoonde dat er in Libanon een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon kan worden aangenomen. Verzoeker ontkracht de motivering van de bestreden beslissing inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op geen enkele wijze. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van voormeld artikel 48/4 worden aangenomen.

2.9. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde

van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER